



Arrest

nr. 154 262 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op 3 juli 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 149 185 van 6 juli 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 18 mei 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 19 mei 2015 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 18 juli 2013 in Italië werd geregistreerd en dat hij op 9 september 2013 in Italië asiel had aangevraagd. Op 5 juni 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 23 juni 2015 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris

een *tacit agreement* vast, in toepassing van artikel 25, tweede lid, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 2 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 3 juli 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 18.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 19.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Mogadishu op 01.01.1989. Op 14.06.2015 meldde Meester Valerie Meulemeester haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 19.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten op 18.07.2013 te Siracusa en vervolgens op 09.09.2013 te Castelvetrano genomen werden in het kader van een asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.05.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in eerste instantie door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten op 18.07.2013 te Siracusa en vervolgens op 09.09.2013 te Castelvetrano genomen werden in het kader van een asielaanvraag. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië. Betrokkene werd er op gewezen dat uit de gegevens in het Eurodacverslag blijkt dat er wel degelijk een asielerzoek werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde opnieuw dat hij geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij Somalië ergens in 2013 illegaal verlaten zou hebben per auto. Op een onbekende datum zou betrokkene aangekomen zijn in Addis Abeba in Ethiopië waar hij vervolgens tien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene illegaal per auto vertrokken zijn naar Khartoem in Soedan. Na een verblijf van vijf maanden in Khartoem zou betrokkene vervolgens per terreinwagen illegaal vertrokken zijn naar Libië waar hij twee dagen in Tripoli verbleven zou hebben alvorens Libië op 11.05.2013 per boot te verlaten. Op 18.05.2013 zou betrokkene in Porto Bello In Italië aangekomen zijn. Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest geven en dat hij daarna geen contacten meer heeft gehad met de autoriteiten en dat hij daar niets gekregen heeft en daar geen procedures heeft gevolgd. Betrokkene verklaarde dat hij enkele dagen in Porto Bello verbleef en vervolgens naar Castelvetrano reisde. Betrokkene verklaarde dat hij daar verbleef tot zijn vertrek naar België op 12.05.2015. Betrokkene verklaarde dat hij met bussen en treinen via Rome en Frankfurt in Duitsland naar België reisde waar betrokkene op 18.05.2015 zou zijn aangekomen en waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten op 19.05.2015. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene te Siracusa genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en dat er later te Castelvetrano op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielerzoek werd geregistreerd voor betrokkene, werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 15.06.2015 een terugnameverzoek op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van

26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 23.06.2015 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 05.06.2015 op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen echter los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië en men hier aangaande niet kan stellen dat deze dramatische gebeurtenissen een schending van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudt door de Italiaanse autoriteiten. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat als zijn asielaanvraag niet in België behandeld kan worden dat hij dan toch niet terug naar Italië wil en dat hij dan liever terug gestuurd wordt naar Somalië. Betrokkene verklaarde verder dat het moeilijk was om in Italië te leven en dat vluchtelingen er geen rechten hebben en geen medische verzorging, onderdak en eten krijgen en je er nergens naartoe kan. Gevraagd op basis waarvan betrokkene dit denkt, stelde betrokkene dat dit is omdat hij daar al die tijd op straat geleefd heeft. Aangezien betrokkene eerder verklaarde dat hij geen asiel gevraagd heeft in Italië (DVZ, vraag 22 & 24) werd betrokkene gevraagd op basis waarvan hij dan weet hoe vluchtelingen in Italië behandeld worden. Betrokkene verklaarde daarop dat hij weigerde zijn vingerafdrukken te geven in Italië maar dat hij gedwongen werd om dat te doen en daarna op straat gezet werd. Gevraagd waarom hij dan geen asiel aanvraag in Italië verklaarde betrokkene dat hier toch geen gehoor aan wordt gegeven en dat hij drie driemaal bij de politie geweest is om hen te vragen om zijn situatie te verbeteren maar dat hij er niets gedaan werd. Gevraagd om dit uit te leggen, verklaarde betrokken dat hij onderdak en eten ging vragen. Vooreerst dient met betrekking tot deze verklaringen te worden opgemerkt dat betrokkene in eerste instantie tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22). Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.05.2015 waaruit blijkt dat er voor betrokkene door de Italiaanse autoriteiten een asielverzoek geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd er op gewezen dat er uit de gegevens in het Eurodacverslag blijkt dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd. Betrokkene bleef bij zijn verklaringen dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië (DVZ, vraag 22, 24 & 25). Uit de codering in het Eurodacverslag van 19.05.2015 blijkt echter dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie te Siracusa genomen

werden ten gevolge een illegale binnenkomst, (IT2SR00R84) op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en later ten gevolge van een asielverzoek in Castelvetro (IT1TP00RAP). Uit de codering in het Eurodacverslag van 19.05.2015, IT1TP00RAP, blijkt dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem door de Italiaanse autoriteiten. De codering '1' na de landencode IT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaringen van betrokkene dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd, zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Italië gedwongen zou zijn om zijn vingerafdrukken te geven te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De verklaringen van betrokkene dat het moeilijk is om te leven in Italië en dat vluchtelingen geen rechten hebben in Italië en geen medische zorg of onderdak zouden krijgen, maakt betrokkene evenmin aannemelijk. Betrokkene toont met zijn verklaringen niet aan dat een persoon die voor de eerste keer asiel vraagt in Italië en zich in de reguliere asielprocedure bevindt niet zou kunnen rekenen op de bepalingen zoals vervat in de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat er aan mensen die asiel aanvragen geen gehoor wordt gegeven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen ook op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Meulemeester dd. 14.06.2015 en waarin zij stelt dat een terugkeer van haar cliënt naar Italië strijdig is met art. 3 van het EVRM en waarin Meester Meulemeester stelt dat haar cliënt effectief in Italië geweest is maar geen opvang zou hebben genoten en op straat diende te overleven en afhankelijk was van voedsel dat door winkels en de kerk werd geschonken en dat haar cliënt evenmin in staat is om in zijn onderhoud te voorzien in Italië omdat hij niet over eigen middelen beschikt, geen Italiaans of Engels spreekt om hem toe te laten een tewerkstelling of andere bron van inkomsten te vinden in Italië, dient te worden opgemerkt dat Meester Meulemeester dit zonder meer poneert en de verklaringen van haar cliënt overneemt. Wat bovendien het argument betreft dat haar cliënt niet in staat is om in zijn onderhoud te voorzien omdat hij geen bestaansmiddelen heeft en geen Italiaans of Engels spreekt hetgeen hem niet toelaat om tewerkstelling of een andere bron van inkomsten te vinden in Italië, dient te worden opgemerkt dat Meester Meulemeester op geen enkele wijze aantoont waar dit aangebrachte argument een schending van art. 3 van het EVRM zou inhouden. Bovendien verklaarde betrokkene dat hij buiten Somalisch geen enkele andere taal spreekt (DVZ, vraag 2). Het argument van Meester Meulemeester dat haar cliënt in Italië geen tewerkstelling of andere bron van inkomsten zal vinden omdat hij geen Italiaans of Engels spreekt, is bovendien evenzeer van toepassing in België aangezien betrokkene volgens zijn verklaringen enkel Somalisch spreekt en dus eveneens geen van de officiële talen in België, met name het Nederlands, Frans of Duits. Het door Meester Meulemeester aangebrachte argument kan dan ook niet beschouwd worden als een schending van art. 3 van het EVRM. Meester Meulemeester haalt eveneens aan dat uit de meest recente landeninformatie blijkt dat het recht op menswaardige opvang niet gegarandeerd is in Italië, ook niet voor Dublin-terugkeerders waarbij meester Meester Meulemeester verwijst naar een rapport "ECRE, Italy, Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers, pagina 53 e.v op www.refworld.org . Meester Meulemeester verwijst hiermee blijkbaar naar het rapport van Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy" van AIDA. Het is in de tussenkomst van Meester Meulemeester echter niet duidelijk naar welke versie zij juist verwijst. Uit de meest recente publicatie van het AIDA landenrapport aangaande Italië van Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report:

Italy" AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR) en ECRE kan echter niet opgemaakt worden dat er geen menswaardige opvang gegarandeerd is voor asielzoekers of Dublin-terugkeerders. Meester Meulemeester verwijst wel naar p. 53 e.v. maar blijft in gebreke om aan te tonen op basis waarvan zij deze conclusie trekt. Met betrekking tot het rapport "Italy: Report on the situation of refugees and asylum seekers" van het UNHCR waar Meester Meulemeester naar verwijst, dient te worden opgemerkt dat op de webpagina van www.ecoi.net inderdaad de datum van 03.2015 (maart 2015) staat aangegeven maar het rapport zelf, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat eigenlijk "submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Italy" (<http://ecoi.net/doc/302109>) betreft is een rapport dat dateert van maart 2014 en dus niet van maart 2015 zoals Meester Meulemeester aanhaalt en betreft voornamelijk aanbevelingen en aandachtspunten zonder dat er in gesteld wordt dat de Italiaanse asielprocedure en het Italiaanse opvangsysteem het voorwerp zijn van een systeemfalen op het vlak van asielprocedure en opvang van asielzoekers. Wat betreft het aangehaalde punt van Meester Meulemeester waarin zij stelt dat de Europese Commissie erkent dat Italië de steeds grotere influx van vluchtelingen niet aankan en dat de Europese Commissie stelt dat de overige Lid-Staten verplicht solidair moeten zijn door de overname van kwetsbare vluchtelingen en dat de Europese Commissie als meeste kwetsbare profielen de vluchtelingen afkomstig uit landen met een zeer hoge erkenningsgraad beschouwd (Proposal for a COUNCIL DECISION establishing provisional measures in the area of international protection for the benefit of Italy and Greece Brussels, 27.5.2015 COM(2015) 286 final 2015/125), dient te worden opgemerkt dat dit slechts een voorstel betreft en dus geen enkele juridische waarde heeft en juridisch niet afdwingbaar is. Wat betreft de vraag van Meester Meulemeester om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van humanitaire redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde geen familieleden in België of Europa te hebben. Betrokkene zelf valt eveneens niet onder de bepaling van van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd. Een toepassing van art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening is dan ook niet aan de orde. Wat betreft een toepassing van art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening dient te worden dat deze bepaling eveneens niet aan de orde is aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een toepassing van art. 17.1 of 17.2 dient te worden opgemerkt dat betrokkene een meerderjarige man betreft en verklaarde geen familieleden in België of Europa te hebben. Derhalve is een toepassing van de art. 17.1 of art. 17.2 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Bovendien stelt artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. Er dient te worden opgemerkt dat Italië werd vastgesteld als verantwoordelijke Lid-Staat en dat Italië niet aan België gevraagd heeft om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 16 of art. 17 is derhalve dan ook niet aan de orde. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception

places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015, UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan,

dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man geboren in 1989 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10

van *N.S. versus Secretary of State for the Home Department* blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 04.06.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een

behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 04.06.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat hij dacht dat België het centrum van de vluchtelingen was en dat hij dacht dat zijn dossier hier beter bekeken zou worden dan in een ander Europees land DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 04.06.2015 dat hij graag een psycholoog wil spreken en dat hij via zijn sociaal assistente in het opvangcentrum een paar keer geprobeerd heeft om een psycholoog te vinden maar dat dit voorlopig niet gelukt is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35). In het administratief is echter geen enkel medisch attest aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij graag een psycholoog zou spreken maar er nog niet in geslaagd is om er een te vinden, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b en art. 25§1 en art. 25§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. (...)"

Bij arrest nr. 149 185 van 6 juli 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.2. Op 3 augustus 2015 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Milaan.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 174 376.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wijst de verwerende partij er op dat de verzoeker op 3 augustus 2015 naar Italië werd teruggebracht. Zij meent dat hieruit volgt dat de verzoeker geen belang meer heeft bij huidig beroep.

De raadvrouw van de verzoeker repliceert hierop dat Italië niet bevoegd is om de asielaanvraag van de verzoeker te behandelen en dat bij een vernietiging van de bestreden beslissing de asielaanvraag in België behandeld zal worden. Ook in het verzoekschrift werd bij de toelichting van het belang bij het beroep reeds gewezen op artikel 29, lid, 3, van de Dublin III-verordening ten gevolge waarvan België de verzoeker onmiddellijk moet terugnemen indien de beslissing tot overdracht naar Italië nietig zou worden verklaard.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat het EHRM oordeelt dat de lidstaten zich moeten onthouden van een overdracht naar een andere lidstaat indien deze overdracht strijdig is met art. 3 EVRM.

Dat bij de beoordeling van het dossier rekening moet worden gehouden met de voorzienbare gevolgen bij een overdracht, uitgaande niet alleen van de algemene landinformatie en ook van de specifieke situatie van de betrokkene.

Dat het EHRM verder oordeelt dat in geval van twijfel de autoriteiten voldoende gegevens en garanties moeten inzamelen om zich ervan te vergewissen dat de betrokkene effectief een menswaardige behandeling zal kunnen genieten in het land naar waar hij zal worden overgedragen.

Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker:

In casu is verzoeker weldegelijk het slachtoffer geweest van een onmenselijke en vernederende behandeling in Italië:

“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de voor de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat als zijn asielaanvraag niet in België behandeld kan worden dat hij dan toch niet terug naar Italië wil en dat hij dan liever terug gestuurd wordt naar Somalië. Betrokkene verklaarde verder dat het moeilijk was om in Italië te leven en dat vluchtelingen er geen rechten hebben en geen medische verzorging, onderdak en eten krijgen en je er nergens naartoe kan. Gevraagd op basis waarvan betrokkene dit denkt, stelde betrokkene dat dit is omdat hij daar al die tijd op straat geleefd heeft. [...] Betrokkene verklaarde daarop dat hij weigerde zijn vingerafdrukken te geven in Italië maar dat hij

gedwongen werd om dat te doen en daarna op straat gezet werd. Gevraagd waarom hij dan geen asiel aanvraag in Italië verklaarde betrokkene dat hij toch geen gehoor aan gegeven wordt en dat hij driemaal bij de politie is langs geweest om hen te vragen om zijn situatie te verbeteren maar dat er niets gedaan werd. Gevraagd om dit uit te leggen, verklaarde betrokkene dat hij onderdak en eten ging vragen.”

Verder had verzoeker ook opgeworpen dat hij nood had een psychologische begeleiding en dat hij op zoek was naar een psycholoog samen met zijn sociale assistente.

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen. De bovenstaande verklaringen stemmen overeen met algemeen beschikbare landinformatie over Italië die unaniem spreekt over een manifest tekort aan opvangcapaciteit:

Zie onder meer 01.05.2015, UN Human Rights Council: Italy, Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants (rescue at sea; border management; bilateral agreements; regional processes; detention of migrants; reception of migrants; etc.)

“20. Given the surge in the numbers of asylum seekers, the Italian reception system does not have sufficient capacity to provide adequate reception services in all cases.”

Vrij vertaald: “Gelet op de stijging van het aantal asielzoekers, is er onvoldoende opvangcapaciteit om toereikende opvang te verlenen in alle gevallen.”

Gelet op het voorgaande moet het voordeel van de twijfel worden toegekend aan verzoeker. Met een loutere zinssnede als “De verklaringen van betrokkene dat het moeilijk is om te leven in Italië en dat vluchtelingen geen rechten hebben in Italië of geen medische verzorging of onderdak zouden krijgen, maakt betrokkene evenmin aannemelijk” beantwoordt de Dienst Vreemdelingenzaken de bovenstaande verklaringen van verzoeker niet.

Ook de loutere stelling dat verzoeker in België evenmin de taal spreekt en evenmin eigen middelen heeft, is totaal naast de kwestie. In tegenstelling tot in Italië, heeft verzoeker in België wel onmiddellijk opvang gekregen zodat hij nood had aan eigen middelen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verder stelde verzoeker uitdrukkelijk middels schrijven van 14/06/2015 dat hij afkomstig is van Somalië. Het UNHCR erkent dat burgers uit Centraal-Somalië waaronder Mogadishu het slachtoffer zijn van gewapend conflict

Zie UNHCR, International Protection Considerations with Regard to people fleeing Southern and Central Somalia, 17 januari 2014: “The security situation in some areas of Southern and Central Somalia has improved to some extent in comparison to the situation at the time of issuance of the 2010 Guidelines. However, the situation in Somalia continues to be qualified as a non-international armed conflict.¹³”

Vrij vertaald: “De veiligheidssituatie in sommige gebieden van Zuid en Centraal Somalië is enigszins verbeterd ten opzicht van de situatie toen de Richtlijnen van 2010 werden uitgevaardigd. Niettemin is er nog steeds sprake van een niet-internationaal gewapend conflict.”

De Europese Commissie is van mening dat de vluchtelingen die afkomstig zijn uit landen met een hoge erkenningsgraad voor een internationaal beschermingsstatuut, niet het slachtoffer mogen worden van het tekort aan opvangcapaciteit in Italië (Europese Commissie, Proposal for a Council Decision establishing provisional measures in the area of international protection for the benefit of Italy and Greece (voorstel van beslissing van de Raad voor voorlopige maatregelen inzake inde internationale bescherming ten behoeve van Italië en Griekenland), 27 mei 2015, refworld.org, p. 5)

De D.V.Z. stelt hiertegenover enkel dat met de voorstellen van de Europese Commissie geen enkele rekening zou moeten worden houden, omdat zij geen bindende werking hebben.

Nochtans verwijst de D.V.Z. zelf naar een (niet-bindend) rapport van de Europees Commissaris voor de mensenrechten (CHR), Thomas Hammerberg. Nochtans vermeldt de D.V.Z. zelf dat rekening moet worden gehouden met (niet bindende) “rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.”

Met de bestreden beslissing beantwoordt zij de argumenten van verzoeker over zijn kwetsbaar profiel niet.

Tot slot is de verwijzing van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het arrest AME/Nederland van 13/01/2015 van het EHRM niet aan de orde, nu in dit arrest de betrokken vreemdeling wel opvang en bescherming zelfs middels een tijdelijke verblijfsvergunning had genoten in Italië.

De algemene situatie in Italië:

Verzoeker wees de Belgische overheid voorafgaand aan de bestreden beslissing uitdrukkelijk op het gegeven dat door de massale instroom aan vluchtelingen er geen opvang gegarandeerd is in Italië. Het overleven in een land zonder staatsopvang noch eigen bestaansmiddelen om in opvang te voorzien, is strijdig met art. 3 EVRM.

De Belgische Staat meent daarentegen dat verzoeker wel opvang zal genieten.

Zij heeft geen enkele garantie ingewonnen bij de Italiaanse overheid over het dossier van verzoeker, aangezien de Italiaanse staat niet eens op de hoogte is van de beslissing tot overdracht naar Italië (geen reactie op het Belgische verzoek tot overdracht).

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich louter op landinformatie, in het bijzonder het AIDA rapport.

Maar in haar schrijven van 14/06/2015 had verzoeker precies geschreven: "Uit de meest recente landinformatie blijkt dat het recht op (menswaardige) opvang niet gegarandeerd is in Italië, ook niet voor Dublin terugkeerders", waarbij hij uitdrukkelijk verwees naar hetzelfde bovenstaande AIDA rapport.

Het rapport vermeldt: "If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long. ...In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis." (AIDA, mei 2015, p. 54)

Vrij vertaald: "Als terugkeerders tijdens hun eerdere verblijf in Italië niet werden ondergebracht in opvangcentra, hebben ze nog steeds toegang hiertoe. Door het gebrek aan beschikbare plaatsen in de opvangcentra en de fragmentatie ervan, is de periode vooraleer er een plaats vrij komt in het merendeel van de gevallen te lang. ... "Gedurende de laatste jaren werden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin II Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra werden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. Momenteel zijn er 11 centra voor de opvang van Dublin terugkeerders, waarvan er 7 specifiek bestemd zijn voor kwetsbare personen. Er zijn 3 centra in Rome, 3 in de Milaan, 2 in Venetië en 2 in Bologna en 1 in Bari. Echter, het gebeurt dat Dublin terugkeerders niet worden opgevangen en opvang vinden in zelf opgerichte vestigingen. Zij kunnen een totaal van 443 Dublin terugkeerders opvangen voor een korte/middellange periode"

Bovendien werden er in 2012 werd een totaal van 3.893 asielzoekers overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten (Eurostat, Dublin Statistics on countries responsible for asylum application). Deze informatie is publiek toegankelijk, ook voor de D.V.Z. Dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het AIDA rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen, manifest ontoereikend zijn.

Daarnaast verwees verzoeker ook naar het standpunt van de Europese Commissie die duidelijk erkent dat Italië de steeds grotere instroom van vluchtelingen niet meer aankan (Europese Commissie, Proposal for a Council Decision establishing provisional measures in the area of international protection for the benefit of Italy and Greece, 27 mei 2015, www.refworld.org.)

Hieruit kan er geenszins worden opgemaakt dat het gegarandeerd zou zijn dat de Italiaanse overheid Dublin terugkeerders ten laste zullen nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure.

De DVZ kon dit bijgevolg niet wettig oordelen. De bestreden beslissing is strijdig met de materiële en formele motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwijzingen door de D.V.Z. naar de twee rapporten van respectievelijk 30/04/2015 en 06/05/2015 doen hieraan geen afbreuk aangezien verzoeker zich baseert op meer recente info.

Relevante rechtspraak:

Tot besluit verwijst verzoeker naar twee recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die mutatis mutandis van toepassing kunnen geacht worden op de onderhavige zaak:

Zie RVV 144188 van april 2015 : « le Conseil observe que les parties en présence ont dès lors manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation. Toutefois il ressort de ceux-ci que malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation d'Italie n'est pas comparable de celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. M.S. ainsi que souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience ne permet pas d'énervé ce constat.

En espèce, au vu des diverses informations sus évoquées dont disposait la partie défenderesse le Conseil estime *prima facie* qu'il lui appartenait à tout le moins d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui de se retrouver sans hébergement et sans les moyens de pouvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 CEDH) en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres au cas du requérant, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée »

Vrij vertaald: « De Raad stelt vast dat de partijen in het geding bijgevolg duidelijk een andere interpretatie geven aan de rapporten, voorgelegd aan de Raad. Niettemin blijkt uit deze laatste dat ondanks de maatregelen die werden genomen door de Italiaanse overheid, het niet gegarandeerd is dat elke asielzoeker die aankomt in Italië, ten laste zal worden genomen door de Italiaanse overheid – waarbij hij opvang zal genieten zonder dat hij gedwongen zal zijn om te wonen in zeer moeilijke omstandigheden – gezien de capaciteit van de centra regelmatig wordt overschreden – gedurende zijn asielaanvraag. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze in Griekenland, zoals onderzocht door het EHRM in het arrest M.M.S., wat de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing en tijdens de zitting, doet hieraan geen afbreuk.

In het onderhavige geval en op basis van de bovenstaande informatie waarover de verwerende partij beschikte, is de Raad *prima facie* van mening dat verweerster minstens het risico dat door de verzoeker was ingeroepen, had moeten onderzoeken, met name het feit dat hij zou moeten achterblijven zonder onderdak en zonder te beschikken over de vereiste middelen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud (hetgeen strijdig zou zijn met art. 3 EVMR) en dat zij hierbij rekening had moeten houden met de actuele situatie die was aangehaald door de verzoeker en met de bijzondere elementen eigen aan zijn zaak, ook indien deze elementen niet wijzen op een “verhoogde kwetsbaarheid”.

Dat de verwerende bijgevolg niet heeft voldaan aan het motiveringsplicht noch aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

RVV 144400 : “A cet égard il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que la requérante ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse n'a pas manqué à cette exigence et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoquée par la partie demanderesse en termes des plaidoiries, et non contestée par la partie défenderesse. »

Vrij vertaald : « In dit opzicht volstaan de verwijzingen naar de rechtspraak door de verwerende partij niet en evenmin het loutere feit dat verzoeker niet behoort tot een bijzondere kwetsbare groep, zeker niet als men rekening houdt met de massale instroom van asielzoekers in Italië, die werd ingeroepen ,

Schending art 51/5 §2 Vreemdelingenwet

Verzoeker had de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht om zich bevoegd te verklaren voor zijn asielaanvraag wegens humanitaire redenen.

De D.V.Z. antwoordt hierop dat er niet is voldaan aan het toepassingsgebied van de artikelen 9, 10, 16 of 17 van de Dublin III Verordening.

Nochtans is de Belgische Staat eveneens gebonden door art. 51/5 §2 Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Belgische Staat zich bevoegd kan verklaren, ook indien deze niet bevoegd zou zijn op grond van de Dublin III Verordening.

Door te stellen dat de Belgische Staat zich enkel bevoegd zou kunnen verklaren voor verzoekers asielaanvraag op grond van de hierboven vermelde artikelen van de Dublin III Verordening, schendt de Belgische Staat art. 51/5 §2 Vreemdelingenwet, minstens het motiveringsbeginsel.

Besluit:

Tot besluit zijn er redelijke gronden om aan te nemen dat de bestreden beslissing strijdig is om de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht (Art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de formele motivering van bestuursbeslissingen).

Verder is zij eveneens strijdig met art. 3 EVRM alsook art. 4 en 19 EU Handvest."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- de zorgvuldigheidsplicht;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 4 en 19 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij weldegelijk het slachtoffer zou geweest zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen in Italië. Verzoekende partij zou ook nood hebben aan psychologische begeleiding. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich uitsluitend baseert op landeninformatie betreffende Italië, zonder bij de Italiaanse overheid garanties te hebben ingewonnen.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 4 en 19 van het EU Handvest.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing op geheel zorgvuldige wijze werd gemotiveerd nopens de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De verklaringen van betrokkene dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd, zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Italië gedwongen zou zijn om zijn vingerafdrukken te geven te worden opgemerkt dat (...) verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. (...) Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De verklaringen van betrokkene dat het moeilijk is om te leven in Italië en dat vluchtelingen geen rechten hebben in Italië en geen medische zorg of onderdak zouden krijgen, maakt betrokkene evenmin aannemelijk. Betrokkene toont met zijn verklaringen niet aan dat een persoon die voor de eerste keer asiel vraagt in Italië en zich in de reguliere asielprocedure bevindt niet zou kunnen rekenen op de bepalingen zoals vervat in de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.”

En verder:

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoord op de DVZ van 04.06.2015 dat hij graag een psycholoog wil spreken en dat hij via zijn sociaal assistente in het opvangcentrum een paar keer geprobeerd heeft om een psycholoog te vinden maar dat dit voorlopig niet gelukt is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. In het administratief is echter geen enkel medisch attest aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij graag een psycholoog zou spreken maar er nog niet in geslaagd is om er een te vinden, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.”

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de oprechtheid van haar verklaringen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst op het feit dat haar verklaringen overeenstemmen met algemeen beschikbare landinformatie, die unaniem spreekt over een manifest tekort aan opvangcapaciteit.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig is, waar zij voorhoudt dat er geen reden is om te twifelen aan haar oprechtheid, gelet op het feit dat zij ter gelegenheid van haar verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken stellig beweerde dat zij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend, terwijl het tegendeel blijkt uit het Eurodacverslag.

Inderdaad werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat uit de codering van het Eurodac-verslag onmiskenbaar blijkt dat de verzoekende partij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend, zodat de verklaringen van de verzoekende partij als niet aannemelijk moeten beschouwd worden.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk aanvoeren dat haar verklaringen voor waar moeten aangenomen worden, om de enkele reden dat deze overeenstemmen met algemeen beschikbare landeninformatie

nopens Italië. Integendeel merkt verweerder op dat het er alle schijn van heeft dat de verzoekende partij zich bij haar verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken louter op deze algemeen beschikbare landeninformatie heeft gesteund.

Immers werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijzelf geen onderdak zou verkregen hebben in Italië, dan wel dat geen medische zorgen zouden verstrekt worden.

De verwerende partij benadrukt dienaangaande de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Met een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, toont verzoekende partij niet aan dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Uit het interview dat verzoekende partij heeft afgelegd, blijkt dat verzoekende partij wel melding heeft gemaakt van een onmenselijke of vernederende behandeling tijdens haar verblijf in Italië, doch dat zij zich dienaangaande beperkte tot vage beweringen, dewelke allerminst aannemelijk gemaakt werden.

Terwijl de verzoekende partij tijdens het interview leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Zo hield de verzoekende partij halsstarrig vol dat zij geen asielaanvraag had ingediend in Italië, terwijl het tegendeel onmiskenbaar bleek uit het Eurodacverslag. Ook nadat zij met deze vaststellingen werd geconfronteerd, hield de verzoekende partij vol geen asielaanvraag ingediend te hebben.

Uiteraard ondermijnt dit de geloofwaardigheid van de verklaringen die thans worden afgelegd.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

Er werd door de gemachtigde terecht besloten dat “Betrokkene (...) met zijn verklaringen niet aan[toont] dat een persoon die voor de eerste keer asiel vraagt in Italië en zich in de reguliere asielprocedure bevindt niet zou kunnen rekenen op de bepalingen zoals vervat in de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten”. Het louter herhalen van de voorgehouden problemen in Italië kan niet in aanmerking worden genomen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

Terwijl er nopens de beweerdelijke psychische problemen geen enkel medisch attest werd voorgelegd. De gemachtigde heeft ten overvloede ook nog correct heeft opgemerkt dat “Bovendien (...) niet aannemelijk [wordt] gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen”.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van artikel 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 04.02.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het artikel 3 EVRM kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

“2.3.4.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublingehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Italië - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Immers het was niet haar bedoeling in Italië te blijven, ze wachtte op een geldtransfer van haar familie om verder te reizen en in afwachting sloot ze zich aan bij een groepje van 5 Eritrese vrouwen. 2.3.4.7. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.” (RvV nr. 134 481 van 2 december 2014)

In zoverre verzoekende partij ook verwijst naar de situatie in Somalië, dient verweerder op te merken dat zij niet naar haar land van herkomst zal worden gerepatriëerd, doch wel naar zal worden overgedragen naar Italië.

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Italië, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Italië -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit ook reeds vastgesteld in het arrest nr. 149.185 dd. 06.07.2015 waarin de door verzoekende partij ingesteld vordering tot schorsing werd verworpen. De Raad stelde vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van de tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk is ingegaan op de beweringen van de verzoekende partij, alsook op het schrijven dat door de raadsvrouw van de verzoekende partij werd verstuurd en waarin verscheidene bedenkingen werden geuit nopens de asielprocedure en het lot van overgedragen asielzoekers in Italië.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde verklaringen niet afdoende zouden beantwoord zijn, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris enerzijds vaststelt dat de verklaringen niet aannemelijk gemaakt worden en bovendien motiveert dat uit internationale verslagen blijkt dat men als asielzoeker in Italië niet zonder meer wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Na gedegen onderzoek is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tot het besluit gekomen dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Italië en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de

algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke" (RvV nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Zie ook:

"Het loutere gegeven dat niet steeds een tolk ter beschikking zou staan toont niet aan dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt. De verwijzing naar het rapport van het UNHR van april 2013 doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het loutere gegeven dat desgevallend een aantal dagen moet gewacht worden in een luchthaven toont op zich nog geen schending van artikel 3 EVRM aan." (RvV nr. 120 133 van 4 maart 2014)

Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft en het bovendien voldoende concreet en aantoonbaar maken. Dit is niet het geval.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft in de bestreden beslissing overigens ook melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is evenwel terecht de mening toegedaan dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoekende partij na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Verweerder herhaalt dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd inzake de overdracht aan Italië, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Italië -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Italië en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Uit recentere publicaties van AIDA (up-to-date tot april 2015) en het UNHCR (up-to-date tot mei 2015) blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Indien deze vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het arrest nr. 149.185 dd. 06.07.2015 terecht opgemerkt dat de opmerking van verzoekende partij als zou het aantal overgedragen in 2012 3893 bedroeg en de capaciteit van de opvang slechts 443 bedraagt, geen afbreuk doet aan het feit dat er sprake is van een doorschuifstelsel in Italië.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, blijkt uit de algemeen beschikbare landeninformatie betreffende Italië allerminst dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zie ook volgende rechtspraak:

"2.3.4.12. Anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij zich grondig heeft geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië, aangezien terzake een rapport van de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot april 2014) (verder AIDA-rapport genoemd), een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen

van internationale bescherming. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd.” (RvV nr. 134 481 van 2 december 2014)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Door de Italiaanse overheid werd niet geantwoord op het verzoek van 05.06.2015, zodat de Belgische overheid per schrijven van 23.06.2015 kennis gaf aan Italië van het tussengekomen stilzwijgend akkoord tot overname (tacit agreement).

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat vanwege de Italiaanse asielinstanties de uitdrukkelijke garantie moest bekomen worden, nu de Dublin III-verordening uitdrukkelijk voorziet dat ook zonder akkoord de verantwoordelijkheid van een Lidstaat kan vastgesteld worden, waarbij het onbeantwoord laten van een vraag tot overname gelijkstaat met een aanvaarding. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft hierbij op gedegen wijze onderzocht of er een risico op een schending van artikel 3 EVRM dreigt in geval van een overdracht aan Italië, waarbij deze vraag evenwel ontkennend diende te worden beantwoord.

De verzoekende partij heeft nog kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is gemotiveerd dat met voorstellen van de Europese Commissie geen enkele rekening kan gehouden worden, vermits deze geen bindende werking hebben. De verzoekende partij stelt hiertegenover dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich zelf op niet-bindende rapporten steunt.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

Immers werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op het “proposal voor een council decision” waarin gesteld wordt dat de overige lidstaten (andere dan Italië en Griekenland) verplicht moeten zijn om kwetsbare vluchtelingen over te nemen. Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging opgemerkt dat een dergelijk voorstel juridisch niet afdwingbaar is en aldus geen basis kan zijn op grond waarvan wordt afgeweken van de toepassing van de Dublin III-verordening.

Terwijl anderzijds de niet-bindende rapporten waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst wel degelijk dienstig zijn bij de beoordeling van het dossier, vermits hierna door toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties de situatie van asielzoekers in Italië besproken wordt. Vermits uit nazicht van deze documenten bleek dat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten, werd geenszins kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing besloten.

Zie ook:

“Uit deze rapporten, zo stelt verweerder, kan niet worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze internationale rapporten bevestigen volgens verweerder verder dat Dublinterugkeerders, zoals verzoeker, worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke overheden en in beginsel de mogelijkheid hebben om de eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe asielprocedure op te starten. Hij stelde verder vast dat verzoeker, gevraagd of er volgens hem redenen van opvang of behandeling in Italië zijn die zich verzetten tegen een overdracht aan dit land, enkel aangaf dat hij niet naar Italië wenste terug te keren omdat dit land hem geen bescherming had gegeven. Verzoeker gaf ook niet aan gezondheidsproblemen te hebben.

De Raad stelt vast dat uit de genoemde internationale rapporten inderdaad een meer genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook voor wat betreft de procedureregels, zich opdringt dan wat verzoeker aanvoert.

(...) Er blijkt niet dat er zich enig concreet probleem stelt op het vlak van de toegang tot de asielprocedure.

(...) Het gegeven dat er sprake is van een grote toestroom in Italië van asielzoekers voornamelijk uit Libië doet op zich aan het voorgaande ook geen afbreuk. De verwijzing naar een geuite kritiek in april 2013 door de speciale rapporteur van de ONU François Crépeau - kritiek die blijkens de voorgelegde stukken evenwel niet op concrete wijze blijkt te zijn onderbouwd en in het kader waarvan geen andere concrete gegevens blijken die specifiek verzoekers situatie betreffen dan deze die reeds voorliggen-vermag evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande.” (RvV nr. 133.778 dd. 25.11.2014)

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel verwijst naar “relevante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” merkt verweerder nog op dat -benevens het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedenterrechtspraak kent- de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aan te tonen dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden zou bevinden, dan de rechtspraak waar zij naar verwijst.

De verzoekende partij voert tot slot nog een schending aan van artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Verweerder laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging van oordeel is dat er hoe dan ook geen reden is om de asielaanvraag van de verzoekende partij in België te onderzoeken. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig betwisten dat duidelijk blijkt waarom geen toepassing van artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet gemaakt wordt.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt overigens uitdrukkelijk overwogen:

“Gelet op al deze elementen, (...) Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 (...).”

De kritiek van de verzoekende partij is kennelijk gestoeld op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk een verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing is opgenomen.

In de bestreden beslissing werd afdoende geantwoord op de vraag van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 18.1.b en 25, §§ 1 en 2, van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de procedure van de verzoeker in Italië, de door de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen, de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van de verzoeker. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4 en 19 van het Handvest en artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4.3.2.1. Artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing deze bepaling schendt door te stellen dat de Belgische Staat zich enkel bevoegd zou kunnen verklaren voor de asielaanvraag van de verzoeker op grond van de artikelen 9, 10, 16 of 17 van de Dublin III-verordening. Evenwel kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat *“de Belgische Staat zich enkel bevoegd zou kunnen verklaren voor verzoekers asielaanvraag op grond van de hierboven vermelde artikelen van de Dublin III Verordening”*. Het middel mist wat dit betreft feitelijke grondslag. Bovendien haalt de verzoeker geen concrete humanitaire redenen aan die niet in de genoemde bepalingen van de Dublin III-verordening voorkomen en die volgens hem ten onrechte niet tot de toepassing van artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet hebben geleid.

Een schending van artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM

4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen beperkt de verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen tijdens het gehoor van 4 juni 2015 en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij “*wel degelijk het slachtoffer geweest (is) van een onmenselijke en vernederende behandeling in Italië*” en dat hij nood had aan psychologische begeleiding, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te

weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het Dublin-gehoor weerlegt de verzoeker geenszins de concrete vaststellingen op basis waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft geoordeeld dat deze verklaringen niet aannemelijk zijn en dat geen enkel medisch attest aanwezig is dat deze verklaringen staft. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem afgelegde verklaringen.

In zoverre de verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoeker naar daar zou worden gerepatriëerd, doch enkel dat hij wordt overgedragen naar Italië. Deze verwijzing is derhalve irrelevant.

Waar de verzoeker nog voorhoudt dat de verwijzing van de verwerende partij naar *“het arrest AME/Nederland van 13/01/2015 van het EHRM”* niet aan de orde is, nu in dit arrest de betrokken vreemdeling wel opvang en bescherming zelfs middels een tijdelijke verblijfsvergunning had genoten in Italië, mist het middel feitelijke grondslag, nu in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar voornoemd arrest van het EHRM kan worden gelezen.

De verzoeker wijst, met verwijzing naar enkele internationale rapporten, op een manifest tekort aan opvangcapaciteit in Italië, doch hij weerlegt hiermee niet de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië, maar hieraan toevoegt dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Tevens geeft de bestreden beslissing duidelijk aan dat uit rapporten blijkt *“dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden”*. De verzoeker, die ten gevolge van de bestreden beslissing in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië overgedragen zal worden, bevestigt dit in zijn citaat uit het AIDA-rapport in zijn verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: *“Gedurende de laatste jaren werden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra werden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds”*. Dat in 2012 het aantal overgedragen 3.893 bedroeg, terwijl voormelde tijdelijke opvangstructuren slechts een capaciteit hebben van 443 personen, doet geen afbreuk aan de door de verzoeker zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. De verzoeker toont niet aan dat voor wat zijn persoon betreft, hij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoeker *“zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties”*. Deze motivering wordt door de verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar ‘s Raads arresten nrs. 144 188 en 144 400 van respectievelijk 27 april 2015 en 28 april 2015, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van de artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Gelet op het bovenstaande kan evenmin een schending worden aangenomen van artikel 19 van het Handvest, dat bescherming garandeert bij verwijdering, uitzetting en uitlevering, en dat het volgende stelt: *“1. Collectieve uitzetting is verboden. 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”*

4.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4 en 19 van het Handvest en artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN